

SAYI 6

KALSEDON

FANZİN

MAYIS 2025

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

KALSEDON FANZİN

Vaktiyle Şaşmaz Bir Denge Varmış

Bir cigarayla masumiyetini yakardım
Sis düşmüş gözlerine adardım küllerini
Bir gök, bir deniz, bir gözlerin,
Bir de bu arsızca taşıdığın düşlerimi
Taşıyabildiğim kadar toplayıp eski güz günlerini
Öterdim çözülmesin diye
Bir kader gibi örülmüş buğday saçlarını
Seni bir hüznü yerleştirmişçesine bağrına bu uçsuz gönlümün
Yenilmişliğimi bu terkedilmişliğimi bu, bu tekinsiz sokaklarımı
Sadece birkaç adımla birkaç yüzyıl uzağıma gidişini
Alacalı kurnaz endişe içinde değil de bir put gibi devrilişini
Dudaklarının bu kuru dengesini
Elimde huzuruyla bir sıcak sobanın yamacında
Teninin kokusunu anımsamak var ya bir de
O sıcak, o mahçup, o cennetin eşarbi
Henüz kovulmamış
Uzun uzadıya yatıyorum şimdi hep bahsettiğim düşlerin üzerine
Tıpkı ete kemiğe bürünmüş bu içimdeki kambur
Zıtlaşarak tüm güzelliklerle elimde kalan

Öten bu kuşların sesi ne kadar da yakın
Bir kaç adım ilerde toprağın tüm rahmeti
Dünü şimdisi yarını zamanın içinde filizlenen hayatı
Birkaç adım uzakta orda tutacaklar elimden
Ne sıkı tutacaklardı bir bilsem
Çocukça kalacağım yanlarında
Bulutlara degecek göklerim
Bir güneş doğacak gözlerimi kamaştıracak
Bir tohum kök salacak güneşin değıdiği kuytularımda
Yağmur kokacak çiçeklerim
Bir gün bir çocuk elinde uçurtmasıyla
Bir gün peşinde annesiyle can bulacak toprağımda
Öyle uzun uzadıya yatıyorum düşlerin üzerinde
Birkaç adımda geçebileceğim ne kadar güzellik vardıysa gözüm önünde
Sürgün yemiş günlerim
Dokunabilecekken bu göğ, yıldızlara, güneşe
Dokunabildiğince dokunup da batmış
Dibine kadar yalnızlığın müebbetine

Eren Dertli

İnsan Doğası Rapsodisi

İnsan doğası; öngörülmezliğin, ihtimaliyetin insan canlısı için geçerli olan birimidir. Evreni ve geleceği bilinmez kılan düzensizliğin "insan" faktörüdür.

İnsan doğası bizim kuantum evrenimizdir. Evren dahilinde mümkün olan her şey, insanın imkanları dahilindedir. Evren de, insan da her şeye kadirdir, ikisi de ancak kendi içsel doğaları tarafından sınırlandırılmaktadır.

Evren ve insan varlığı dahilinde her şey mümkündür, potansiyelleri sonsuzdur; fakat devamlı azami verimlilikte, her daim en iyi hallerinde olmaları, probabiliteler yüzünden mümkün değildir. Her şey her daim çürür, her şey her daim kendisini yavaş yavaş öldürür. Hür olmanın, önceden bilinmemenin bedeli budur.

Her daim aynı parlayan bir yıldız sıkıcıdır, güzel bir yıldız sadece bir kez parlar.

İnsan doğası bizim karşılığımızdır. Yaratıcılığımızın ve yıkıcılığımızın sonsuzluğunu oluşturan unsurdur. Gökler ve insan canlısı her şeyi yapacaktır ve her şeyi yıkacaktır. Onları seviyorum, ama onları üzeceğim, ona zarar vereceğim, ondan nefret edeceğim.

Sevdiğim bir şehir var, onu kirlettim, onun yıkımında pay sahibi oldum.

Sevdiğim o tarihi yapının duvarına zarar verdim, benim yüzümden, yok olmaya epey yaklaştı.

Doğamız; bireyin bedenini yapmaya, bireyin aklını ise mahvetmeye teşvik eder. Akıl değişim, beden ise evini özlemeyebilir mi? Akıl kendisini terk ettiğinde, beden bir mermer taşı altında ebediyete dek sabit kalmayacak mı? Peki ya bedenini kaybededursun, akıldan tek bir doğru düşünce çıkar mı? Kendisini tanımlamaktan aciz, kendisini kabul edemeyen, sadece farklı; şu an olmayanı isteyen kaotik bir yapının acısı öyle bir durumda hiç iner mi? Akıl, anne karnının ta kendisi olan canlı bedeninde hapsolmuş, her daim ev hapsinde olan bir çocuktur. İnsan doğası, bu ilişkinin çocuğudur.

Bizden ve kozmostan geriye ne kalacak? Maddi hiçbir şey kalmayacak, ne mutlu ki sadece varlığımız kalacak, her daim var kalacak. Işığımız, sesimiz her an daha da cılızlaşacak; evren genişledikçe, her yönde büyüdükçe, giderek incelenecek, bir canlıya son kez enerjinin nasıl korunup korunmadığını sorgulatacak. Evrenin ve insanın ışığı, sonsuza kadar, beraber olacak.

Bir kez var olan bir daha asla yok olmaz. İnsan doğası, bunu anlamlı kılan gerçekliktir. En büyük mucize, olmuş olmakta yatar. Yazdığın her harfe, söylediğin her kelimeye, attığın her çizige sen karar verdin, her şeye rağmen yaptın, yapmaman gerektiği halde yaptın. Ölüme biraz daha yaklaştırdın kendini, niceleri öldürdün bunları yaparken. Ama bunun sonucunda sonsuza kadar var olacaksın.

İnsan ve evren; doğaları gereği kendilerini yok etmeye mahkumdur, çünkü ölmek zorundalar. Varoluşun tek kanunu anlamlı olmaktır, bundan dolayı sadece bir kez yapacaksın, bir daha asla aynı olmayacak.

Yaptıklarınla, yapacaklarınla, ecce homo.

Hayat

Kardelen hakkını veremiyor artık isminin
Donuyor, çözülüyor; çiçek açıyor, sallanıyor
Birden koparıveriyor yoz ellerce
Bilmem hangi illerde türkülerde geçiyor adı
Romanlara kapak oluyor elli yıllık resmiyle

Halbuki yeni hiç, bir, şey! anlatılmıyor milattan beri
Lütuf mudur yoksa lanet mi
Anlatıldıkça tüyler ürperten
Göklerdeki kralların ve gölge kraliçelerin
Ağza alınmaz hikayeleri

İki bin yıllık tersanesiz teranede
Köksüz ağaçlar gibi sürükleniyoruz insan selinde
Ah bir tutunuversek toprağa, sensin kara
Değmez hiçbirimizin yaprakları birbirininkine
Bak, tohum saçıp duruyoruz bucaksız gökyüzüne
Sonra da seyrettiriyoruz yenişlerini
Kendini şahin sanan serçelerce

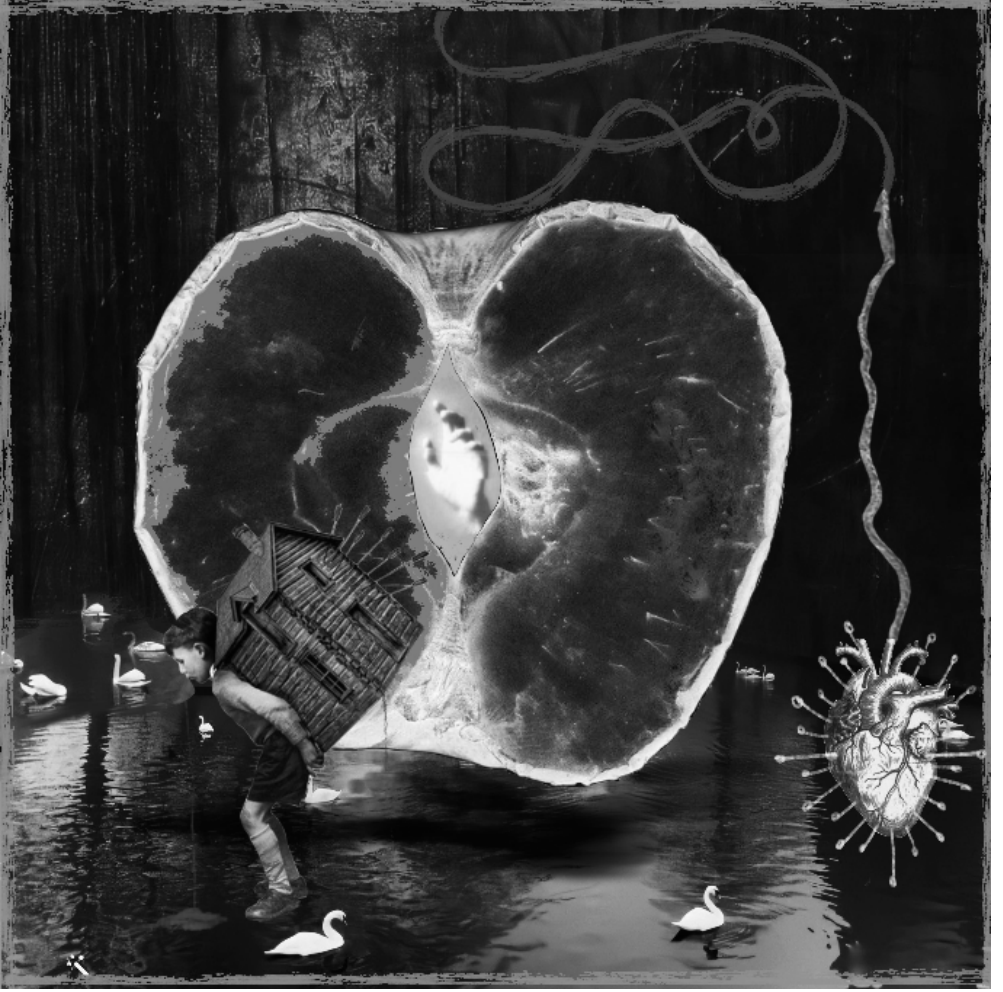
Çaresiz seyrediş inanmaya itiyor seni beni
Umut etmezsen geçirmeyecek zaman serzenişini
Yaşa, düş, kalk; yaralarınla barış
Ya da katla koy arasına anı defterinin
Gözyaşlarınla beslediğin kardelenini

Mübin Küçükoğlu

Her Gün Ektiğim Çiçeği Tüfek Sandığımda

ölürüm dediğim yere yuva yapmam sanmıştım
bir yuvayı yaşatabilirim sanmıştım
oysa hala içeride nefes alıyor turnalar
-ben mezarlarının üzerine çiçek ekerken-
bilmiyorum hiç yaşamış olmayı/ elimden gelmeyen bir şeye çare olmayı
yaşayan şeylere dahil olmayı hiç düşlememiş olmayı düşünüyorum
yine de yettiriyorum elimdeki kırmızı ipe ördüğüm atkıyı
-neye dolanacağını bile hesaba katmadan-
katlanmadan hiçbir şeye/ kat kat izlerim olmadan suratımda/ yaşadı derdi biri
-sanmıyorum-
sanmadığım tek şey bu olabilir belki de
-bilmiyorum-
bilememiş olmayı hesaba katamıyorum
-tanıyamamış olmayı-
sanki orada öylece duruyordu hep/ ben çok sonradan gördüm yüzündeki iğneleri
-tek tek çıkardığımda mı olmadı sanki-
çıkardım tabi kıymığın izlerini ellerinden, tırnaklarından
en çok izler acıdı dedi bana bir gün -biliyorum dedim-
çünkü ben de en çok izleri ellerimle ovalarken zorlandım aslında
gözlerine bakmaktan daha zordu her biri
-hiç bilmedin
çünkü hiç söylemedim-
söyleyecek bir şeyim yok, -zaman dışında-
kalbur saman içinde,
bir ömrü tükettin ölerек veya öperek, -ayırdını ben bile yapamadım ama denedim/
böyle yaşanmıyorsa ölünür dedim
ömrünün geri kalanını turnalara emanet edip/ çekip gidilmeli bir masalın rüyasına
çok geç olmadan bir turna yaşardı hiç yoktan dedim
dedim ama kimse dinlemedi!
kimse turnaları yaşatamadı/ her gün öptüğün gözler bir gün olsun açılmaz
mutlu muydun sanki rüyanda
uyanman için bağır çağır sana sesleniyorken/ işitmiyor olmayı mı diliyordun aslında
-söylesene-
ölmeden önceki tek dileğinin bir turna olarak yeniden hayata gelmek olduğunu ne
zaman itiraf edeceksin bana
-söylesene-
ne zaman sevginin yettiği bir dünyada tekrar buluşacağız ve bu sefer daha içten
seveceğiz, daha umurla
-söylesene-
hala orada mısın/ dizlerime konan gözleri yaşlı turna sen misin

Eda Sakoğlu

Eda Sakoğlu

Her Şeyin Bitiş Çizgisi

“Para todos todo, para nosotros nada”
(Herkes için her şey, kendimiz için hiçbir şey)

Kötülük çağının sisleri gün geçtikçe ufukumuzu karartmaya ve medeniyet ışıklarını görünmez hale getirmeye devam ediyor malesef. Her olgunun anlamı dışında ambalaj olarak değer gördüğü ve gergin bir huzursuzlukla yaşama tutunmaya çalıştığımız bu yüzyılın ve sistemin (sanılanın aksine) bilerek ve isteyerek ortaya çıkardığı bir felaketten bahsedeceğim bugün: "Kitlesele Kaygı ve Öfke"

"İst jeder für jeden ein Wolf" diye yazmıştı Marx. Kapitalist toplumda herkes, herkesin kurdudur. Marx'ın yaptığı bu tespit, John Stuart Mill'den Stirner ve halefi filozofları dahil 19. ve 20. yüzyıl bireyselliğinin en önemli mottolarındandır. Gerçekten de günümüzde insan, her an tetikte ve avını parçalamaya hazır bir kurtmuşçasına yaşıyor ya da yaşama hazırlanıyor.

Sistemin, doğumumuzdan itibaren toplumsal alanımıza yerleştirdiği ikiyüzlü bir gerçeklik bulunmakta: "Kazanma (Rakibini Yenme) Gerçekliği".

Rekabet, kapitalist toplumda yalnızca ekonomi alanında değildir. Neoliberal dünya görüşü, şirketler ve işletmeler arasında ördüğü bu rekabet ağını çok daha iğrenç ve sahtekar bir biçimde etkisi altında bulundurduğu insanlar arasına da örer. Rekabet üstü çok güzel süslenmiş berbat bir yemek gibidir.

Rekabet dediğimiz şey 100 metrelik bir koşu yarışıdır aslında. Yarışan 10 kişinin bitiş çizgisine varmaktan başka bir şey düşünmediği, amacın geri kalan 9 kişiyi ekarde etmek ve (artık ödül her neyse) kazanmak olduğu bir duygu durumudur . Anlamını hepimizin gayet iyi bildiği bu rekabet ve duygusunu Neoliberal Toplum içinde doğduğumuz andan itibaren yaşarız.

Serüven, doğduğumuz ailenin şartları ve durumları ile başlar. Eğer "önceki yarışlarda" geri kalmış bir yerde dünyaya geldiyseniz bu duygu artık ölene kadar peşinizi bırakmayacaktır. Biraz büyüdüğünüzde okul arkadaşlarınızla olan rekabeti tadarsınız. Sizin olduğu gibi her aile, kendi dünyaya getirdikleri çocuğun üstünde tam bir yetki hakkında bulunarak o kazanan "1 kişi" olmasını ister. Bu sebepten de dolaylı olarak daha okul çağında bu rekabet duygusuyla tanışır ve tetiklenmeye, daha doğrusu bir diğerinin kurdu olmaya başlarsınız.

Bu durum, gireceğiniz sınavlardan işe alımlara; ikili ilişkilerinize, akranlarınıza, sosyal bağlantılarınıza, toplumsal statünüze kadar sizi takip eder ve ölene kadar da peşinizi bırakmaz. Hep en iyisi olmaya çalışmak ve tutunmak zorunda kalır insan. İş yerinde terfi almak ya da kovulmamak için rekabet etmek zorundadır. İkili ilişkisinde kendisine gösterilen ilgiyi kaybetmemek için rekabet etmek zorundadır. Sınavda daha yüksek bir derece yapmak için rekabet etmelidir. Daha iyi ev, daha iyi bir araba, daha iyi bir saat, daha yüksek maaş, daha gösterişli elbise, daha daha ve dahalar...

İşte insan kendisini bir karabasan gibi takip eden bu rekabet duygusu yüzünden, peşini bırakmayan bir kaygı hegemonyasına sürüklenir. Ya elverişsiz bir şekilde içe kapanır ve sosyal hayata karışamaz ya da bu eksikliği gidermek için yine sistemin oluşturduğu ve insanı metalaştıran oyalanma merkezlerine (gece kulüpleri, barlar, tek gece mekanlar) kendini kaptırır ve sürüklenir.

İşin sonunda ne şekilde olursa olsun kendi benliğinden uzaklaşan ve öz saygısını yitiren kitleler kalır elimizde. Bu kimse, kendini tanımaktan mahrum olduğu gibi çevresine karşı da duyarsızlaşır ve bencil hale gelir. Verdiğimiz örnek üzerinden bir benzetme yapacak olursak;

Bitiş çizgisine rakiplerinden önce varma hırsı ile amacını kendi koymamış olan insan, yol boyunca yaptığı işe ve kendine uzaklaşır. Geri kalan 9 kişinin kaybettiğini veya kendisinin de o 9 kişiden biri olabileceği düşüncesini umursamaz. Sistemin de istediği ve planlayarak hazırladığı şey de tam olarak budur. Herkes o yarışta kendi hayal dünyasının kazananıdır fakat gerçekte bu hayali kuran milyonların gözle görülmeyecek bir azınlığı bir ihtimal bitiş çizgisine ulaşacaktır.

Sistem, bu rekabet duygusunu aşılama kitleleri istediği psikolojiye sokar ve yönlendirir. Tüketime alıştıırır, topluma yabancılaştırır, insanlara karşı önyargı, haset, kin ve kaygı beslemesine sebep olur . Böylece toplum, kolektif anlayıştan ve dayanışmadan uzaklaşarak örgütlenme tehdidini, iktidar öznesinin üzerinden çekmiş olur.

Örneğin bir işyerini ele alalım; Patron, şirketin, (daha doğrusu kendisinin) zarar ettiğini öne sürerek küçülmeye gideceğini ve işten atımların olacağını söylediği an, çalışan kimseler hiçbir şekilde işin nasılını ve çözümünü düşünmeden "atılacaklardan biri" olmamayı kafasına takar ve bunun için didinir. Bu, grev durumlarında maaşı kesilmekle tehdit edilen işçiler için de geçerlidir . Yanında emek veren iş arkadaşından daha fazla kazanmak, statü olarak onun üstüne geçmek veya kendi lüksünü kurtarmak için yapmayacağı şey yoktur.

Yine, orta sınıf ve küçük burjuvada görülen iğrenç sosyete topluluklarında da rekabet duygusuna sıklıkla rastlarız. İlgı odağı olmak veya magazinsel değerini artırmak için bir küçük burjuvanın girmeyeceği şaklabanlılık yoktur. Üzücü olan bir diğer nokta da "maskeler yüzylında" nefes alıp veriyor olmak elbette . Tahmin ettiğimiz ötesinde olacak şekilde insanların çoğu mutsuzdur. Fakat özellikle mutlu gibi gözükener mutsuzdur. Çevremizdeki çoğu insan yalnızca "mutluymuş izlenimi" yaratır. Fakat o maskenin altında büyük bir yorgunluk, depresyon ve kaosu olduğunu anlamak için insanların yüzlerine dikkatli bakmanız yeterlidir. Maskenin sebebi ise mutsuz görünenlerin asosyal, hatalı, kusurlu olarak addedilip toplumdan dışlanmasında yatar. İnsanın bu durum içinde mutluymuş maskesini takmasına sebep olan burjuva toplumunun bireyleri birer yarış atına dönüştürmesidir. Guy Debord'un "Gösteri Toplumu" olarak tanımlamış olduğu olgu, günümüz kapitalist toplumları için yerinde bir tespittir. Ayrıyeten rekabet; özveri, empati, saygı, hoşgörü gibi erdemlerin de toplum içinde körelmesine ve nadir rastlanmasına neden olur.

Bireylerin, bu bitmek bilmeyen yarışta çizgiye ulaşmaktan başka bir yaşam amaçları olmadığından, hatta bunu çok fazla önemsiyor olmalarından bu erdemlerin insanı huzur ve mutluluğa kavuşturacaklarını düşünmezler. Son olarak; insanın aradığı (daha doğrusu aramış olduğuna inandığımız) iç huzur ve saadet, rekabet temelleri üzerine inşaa edilmiş bir toplumda mümkün olamaz. Herkesin herkesin kurdu olduğu bir habitat ancak 'vahşi' canlılar için uygundur. İnsan, iletişim ve sözleşme yeteneği olup aklını kullanabilen bir varlık olarak medeniyet seviyesini bu vahşet skalasının üstüne taşımalıdır. Bu da sistemin her alanda empoze ettiği ve yaşam algımıza soktuğu bu korkunç rekabet hegemonyasından kurtulmakla, amacın bitiş çizgisine diğerlerinden önce ulaşmak değil, 10 kişinin de koşmasında olduğunu kavramakla mümkün olacaktır.

Yiğit Kayra Özdemir

A. Münib Küçükoğlu

VEDÂ

Yaşıtlarım bilir. Çocukken karanlık bir odada mum ışığında aynaya uzun süre baktığımız zaman şeytanı göreceğimize inanırdık. Mumum şefkatli ışığı önce sizi olmadığınız kadar güzel gösterir. Tıpkı bir annenin gözünden evladına bakmak gibi. Yüzünüzde ufak bir tebessüm oluşur. Kendinize dokunursunuz. Gördüğünüz güzelliğin gerçek olup olmadığını sorgularsınız, olmadığını bildiğiniz halde. Ardından odaklanıp oyuna devam edersiniz. Unutma gözlerini kırmak yok. Bir süre sonra yorulan gözler; çene ve yanaklarınızın balmumu edasıyla eriyip aktığını görür. Çocuk kalbiniz bir tavşaninki kadar hızlı atmaya başlar. Heyecan, korku tüylerinizi diken diken etse de “Acaba şeytanı görebilecek miyim?” düşüncesi ile bakmaya devam edersiniz. Eriyip giden suratınızda devasa göz çukurları belirir. Belirir de bir dakika tüm bunları gören gözler nerededir? Hayır, o gözler artık aynanın arkasında kaldı. Yine hayır, o gözler bir ışığa aldanılmayacağını anladı. Ona kendisini sevdiren de korkutan da aynı ışıktı. O ışık mutlaklığı kirletti. Her şey güzel olduğunda yalanlar bile tatlıydı. Ne zaman ağızda bir acı tat kaldı, olmayan doğrular sorgulanmaya başladı. Doğru ya! Yoksa ona ışık getiren 1 denir miydi?

Ah sen var ya sen, işini ne iyi yapıyorsun! Ne mutlu ki aydınlığın şimşekleri andırır, nihayetinde doğan karanlık gerçekleri haykırır.² Ve işte ben yeniden doğuyorum karanlıkta, bir ağaç kavuğunun altında, bekliyor ve kanıyorum, tekrar tekrar. Bir sonraki aydınlığa kadar görüşmemek üzere, elveda.

Cafer Batuhan Alper

Lucifer

Bakara 20. Ayete gönderme

Bilinen Nedenler

Neden böyle ayrılaştık biz
bütünle geliyorduk oysa bir zamanlar
katologuydun ruhumun
Söyle neden bitti anlamlar

Perçemlerin yakaladı beni yine bu akşam
bir bir hepsini bana anlattılar
yavaş yavaş başlamış ayrışmalar
Sürüklendi kendime dayanışmalar

Neden böyle ayrılaştık biz
ferahlıklarla kaplanıyorduk oysa bir zamanlar
duymak istiyorum senden sen de söyle
Söyle neden pençeleşti uzaklıklar

Gözlerinden ayıkladım kendimi yine bu akşam
diri diri bir suskunluktaım şimdi
yavan yavan bir çökmeydi benimkisi
Üzerimdeki bu çığ da dindi

Neden böyle ayrılaştık biz
tek bir yol vardı oysa bir zamanlar
izleyicisi ve yönlendiricisiydik birbirimizin
Söyle neden oluştu sapmalar

Saçlarından kurtardım kendimi yine bu akşam
yeni başlangıçların eşiğindeyim şimdi
değişim ve ışıldamalar rehberliğinde
üzerimde canlanma belirtisi
Başladı bir güç vitaminleşmesi

Can Ahmet Doğrul

Beş Duyu

-DOKUNMA-

Kıvırcık ve soyuttu her dokunmam sana.
dokundum ve düzleşti saçların.
taradım onları ellerimle;
tırnaklarımla uzaklaştırdım sömürüden saçlarını.
her şey somutlaştı.
bir beşgen olmaya adım adım başladım.
tüm duyularım senin için attı.
gördüm bedenini
işittim sesini
ara vermeden kokladım seni.
dokunmadan tattım sonra
prangalanan dünyada,
gözüme alındım aşk evreni iktidarı tarafından.
beşinci duyum da böyle oluştu işte.
bir beşgen oldum senin yanında.
memnun olmamak ne hacet
beş duyumda sen oldun sevgilim.

-GÖRME-

çorak bir kaldırımda yürüyoruz, nadir bir nisan akşamında.
ayakların ve adımların birer narın.
yolun ve atakların kavuşma noktamızın denkliği.
kalbimizin heyecanı, ateş ve barut.
sesimizin rengi, bir kavganın teğet merkezi.
işte,
yaklaşıyoruz gittikçe birbirimize.
yeni doğacak toy saklığı başlatıyoruz,
dünya suspus olmuş hani diyoruz.
şehrin insanları, bu yükselen ahengi yadırgıyor işte.
bir ela'nın utangaçlığı,
kentlin düzlüğüne yakıcı
kırların sisliğine yanıcı
bir sezim bırakıyor...

-İŞİTME-

sen neysen, kalbimin içindeki şiirin neyse
bedellenen bu aşk,
ne kadar narin ve militancaysa
nisan elasındaki bir çarpışma olsun sevgilim.
sonra, tanık olsun bu akşamlar;
cesurluğuna, açıklığına ve içindeki
gün gün geçtikçe demlenenene.
yıllar aldıkça büyüyene
tekrarlanması imkansız olana
tanık olsun bu akşamlar;
biz militanca bir aşkla çarpışıyorken sevgilim.

-KOKU-

ellerimde kalan kokun benim en sevdiğim mikrobum.
her nefes alışımda,
bir tütsü gibi yavaş yavaş yükseliyor nutkum.
sakın ha kızma!
pişman değilim bundan.
isminin renginin koyu bir kestane olmasından.
bir sobada ısıt onları.
kokuları yayılsın odama buram buram
sonra yatağıma gelsin, cilvelensin
idealar evrenindeki bir düşünce gibi
saçak bıraksın kokun üstüme.
memelerinle aramızda üşüşmesin
bu sevdanın büyüğü kanatlanıp uçasın.

-TAT-

dudaklarına ilk değişim,
ilk şarabımı içtiğim gibi gülüşlerime kısrak bir tat bırakıyor.
eski davalarım bir bir, yeni hayallerimde yok oluyor.
temyizde hiçbir dosyam asılı kalmıyor.
asılı kalanlar,
bu şehre ve bu şiire düşman sevgilim,
dudağındaki ilk öpücüğüm,
sana ilk seslenişim, bu renge ortak.
bir kavga gibi
benim, senin ve halkım gibi.
bendeki seni
sendeki seni halkım gibi seviyorum sevgilim.

Ali Altınbaş

Bartu Özkaya

Pejmürde

Ölüm haberini verip sokağa atmışlar beni.
Sen yürü, göreceksin demişler.
Kursağımı neşe, kederimi hatır saymışlar.
Bana umut demişler.
Kırmızı ağaç demişler,
Bul demişler! Avare!
Sonbahar gelmiş, yapraklar turuncu olmamış,
Kızmışlar.
Akan sudan korkup irkildim.
Elinde bıçak olan adamın amacı domatesler değildi:
Kangren olan kalbimin.

Muhammed Parker

Su

Sonsuz özlem dolu gecelerin ardından,
Umutla beklerim seni yıldızlar altında.
Gözlerim akşamın yumuşaklığında arar seni,
Esintiyle sararım yüreğimi; sevginle...

İçimdeki şarkı seninle daha güzel,
Sonsuzluğa açılan kapıdır yüreğim.
Masal gibi hissettirir bana her an,
İçimdeki sevgi seninle sonsuzlaşır

İsterim ki gece hiç bitmesin,
İsterim ki, notalar hiç susmasın;
Ve akıp gitsin bir su gibi ömrümüz sonsuzluğa dek...

Berkcan Beniç

“S” Harfi Kadar Zarif

Nerede başladı gerçekler?
Ne zaman bitti masal?
Romatizması sızlıyor kentin, ağır akıyor
Sokak lambasının sarısıyla sararmış,
Yüz muamelesi yapılamayacak kadar ölü
Her kaldırım taşında ayrı bir hüsrân
Talan edilmiş her sokak ayrı bir matem havasında
Ne zaman “böceğe dönüşmüş” bulduk biz bu şehri
Ne zaman kan aktı kaldırım taşından?
Hayat,
Gül demekti oysa sonsuz baharlardan
Gençtik
Kanımızda bir ceyelan
Erken uyandık rüyalarımızdan
Çok erken tükendi masallar
Sonu mutlu sonla bitmeyen masallardan kuş ölüleri düştü payımıza
Oysa
“S” harfi kadar zarif
Gözümün kadrajına sığabilen iklimlerin mucizevi,
Duygu dolu ve insanı susmayan güzellikleri kadar
Yağmur kadar
Hazıranda, bir buğday tarlasında nasırlı bir toprak insanına eşik eden çilekeş
Zarif...
Hüzün kelimesi gibi
Musiki kokulu sözcükler kadar
Ve bir kemanın ağıtlarında saklı
Beyaz, soluk yüzlü çocuklar kadar umuda yasaklı
Ve beklemek
Kağıtları esir alan
Kalemleri tutsak
Kafiyeleri topal
Kara günlü bulutlu hasret
İste beklemek
Akreple yelkovan arasında koşturan anne
“S” harfi kadar zarif
Yağmur gibi müstesna

Oysa
Yanlış denizlerde kulaç attık özgürlüğe
Sabır okuyup
Yürek dokumak düştü payımıza
Bir kelimenin en nazlı harfinden tutunmalıydık hayata
“S” harfi kadar zarif
Yağmur gibi müstesna

Şeyma Köylü

Serbestleşen Anıştırmalar

Şiirlerden şehirler kuruyorum
Biraz da kafamda kuruluyorum
Soylulara soyunmak soysuzlaştırmış
Kalbim dolanmış boynuma, çözüyorum

Kaçıyorum çaya anlam yükleyenlerden
Sadece içmek yetiyor kahveyi
Kahvaltının velayetini almaya çalışıyorum mutluluktan
Eşlikçileri eşeleyerek eşitliyorum.

Karalar giymiş kargalar gibiyim
Alice, üzgünüm
Ben kırdım aynanı
Aç tavşanı sıçratan da benim.

110 yaşında Ruhi gibiyim,
Çip taktırmışım,
Huriler ve Ruhiler her yerdeler
Bak batıyor pepsi gemisi.

Çok mu serbest oldu bu şiir
Bir sokak çocuğu kadar gamsız
Boşver,

Simge Batdal

Sosyal Medyanın Algı Oyunu

Güzelce saçlarınızı taradınız, fön çektiniz; kırmızı rujunuzu harikulade bir şekilde sürdünüz. Ardından en şık elbiselerinizi giydiniz... Normal hayatta on beş kişi sizi beğense mutlu olursunuz, belki de özgüveniniz artar.

Peki ya sosyal medyada paylaştığınız bir fotoğrafı sadece on beş kişi beğense? Diğer kullanıcılarla karşılaştığınızda bu sayı sizi tatmin etmez belki de. Bir de fenomenlere bakarsınız; fotoğrafları saniyeler içinde milyonlarca beğeni alır. İçten içe bu kadar çok beğeniye sahip olmayı imrenirsiniz.

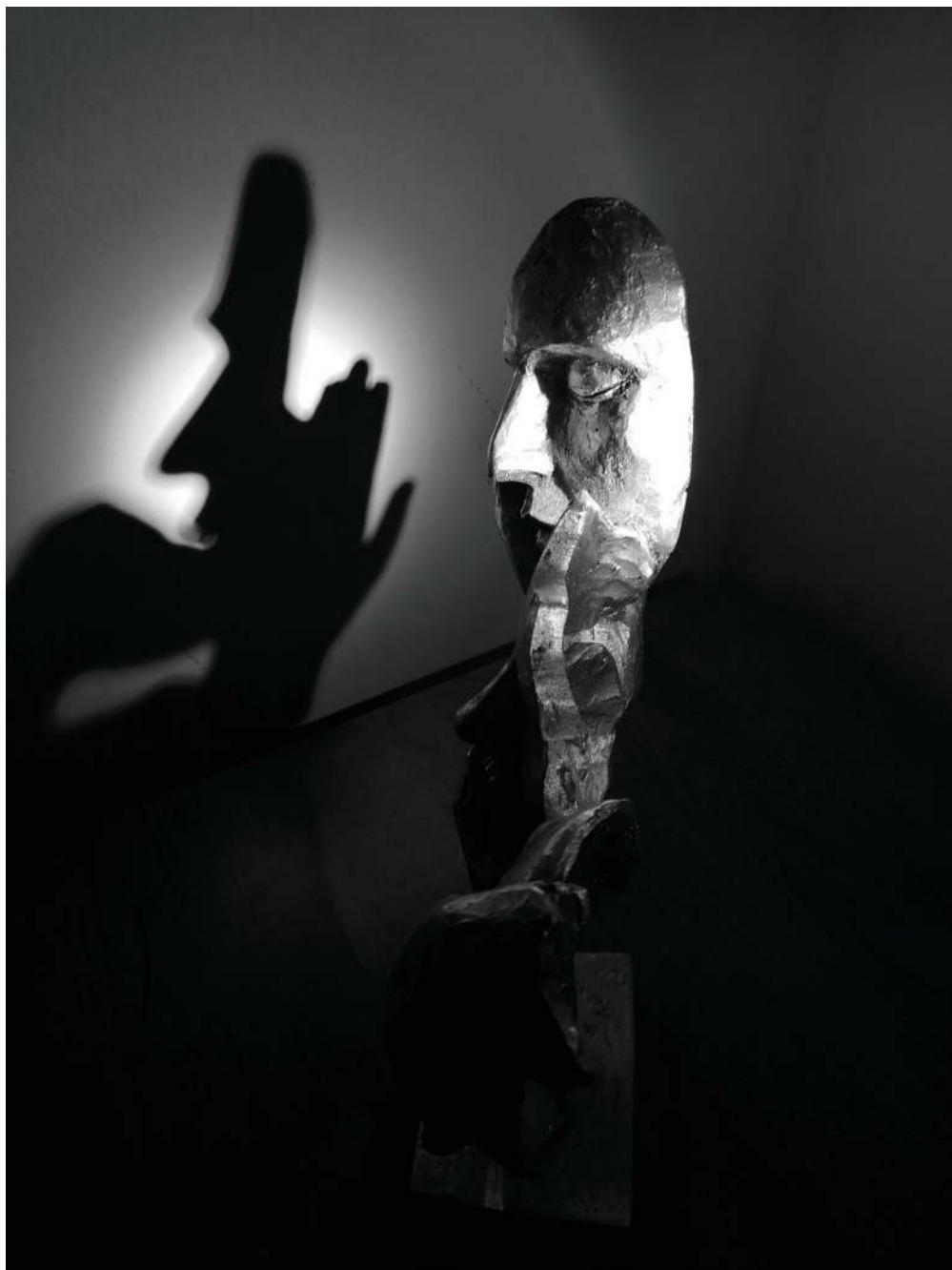
Daha çok beğeni almak için güzel elbiseler satın alırsınız, onlarca para harcayıp güzellik ürünleri alır; saçlarınıza fönler çeker, maşalar yaparsınız. Ama bunlar da yetmez. Bu kez kemikli burnunuzu beğenmez, estetik operasyon geçirirsiniz. Dudağınız ince ve küçük mü geliyor? Dolgu yaptırırsınız. Alnınızdaki kırışıklıklar sizi yaşlı mı gösteriyor? Botoksle çözüm ararsınız.

Sonrasında, sizi daha güzel gösterecek kameraya sahip akıllı bir telefon almanın zamanı gelir. Onu da alırsınız. Tüm hazırlığınızı yapar, elinize kamerayı alır, bir selfie çekersiniz... Ve yine beğeni beklersiniz.

Ancak aradan günler geçmesine rağmen ne beğenileriniz artar, ne de takipçileriniz...

Aslında sorun sizde değil. Sorun, sosyal medyanın yarattığı algı oyununa kapılmakta. Sorun, sosyal medyanın size "on beğeni azdır" diye düşündürmesinde ve bunun ardından kendinizi değiştirmeye itmesinde.

İrem Günerkan

Haya Makki

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Eren Dertli
Tolga Ay
Mübin Küçükoğlu
Eda Sakoğlu
Kayra Özdemir
Cafer Batuhan Alper
Can Ahmet Doğrul

Ali Altınbaş
Muhammed Parker
Şeyma Köylü
Simge Batdal
İrem Günerkan
Berkcan Beniç

Çizimler: Eda Sakoğlu
Bartu Özkaya
A. Münib Küçükoğlu
Fotoğraf: Haya Makki
Kapak: Eda Sakoğlu

